

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 25/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. januára 2014 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátkou JUDr. Barborou Korenecovou, Slnečná 765/3, Malinovo, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21 Co/25/2012 z 18. júna 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. novembra 2013 doručená sťažnosť spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“, resp. „žalovaný“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 21 Co/25/2012 z 18. júna 2013 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka je žalovaným v 2. rade v súdnom spore „o určenie, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov eventuálne o určenie neplatnosti zmluvy“ vedenom na Okresnom súde Humenné (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 15 C/100/2010. Okresný súd rozsudkom z 21. septembra 2012 určil, že „úver poskytnutý odporcom v 2. rade pre odporkyňu v 1. rade... na základe Zmluvy o úvere... zo dňa 10. 09. 2008 sa považuje za spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov“. O odvolaní sťažovateľky z 10. októbra 2012 rozhodol krajský súd rozsudkom z 18. júna 2013, ktorým potvrdil prvostupňový rozsudok.

3. Sťažovateľka namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným rozsudkom z 18. júna 2013 (pozri body 5 a 6).

4. Podľa názoru sťažovateľky „*protiústavnosť predmetného rozsudku krajského súdu je daná... tým, že krajský súd zjavne nerozhodol na základe relevantnej právnej normy a predmetný rozsudok aj úplne nesprávne odôvodnil... Rozsudok je nezákonným rozhodnutím, právny záver v ňom uvedený je v extrémnom rozpore so skutkovým stavom veci, keďže výrok Rozsudku nevyplýva zo skutkového stavu... argumentácia Krajského súdu v odôvodnení Rozsudku nekorešponduje s právnou úpravou a najmä so skutkovým stavom, či činí Rozsudok arbitrárnym a svojvoľným...*“.

5. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy... a podľa čl. 36 Listiny... Rozsudkom Krajského súdu... sp. zn. 21 Co/25/2012 z 18. 06. 2013 porušené bolo.“

2. *Rozsudok Krajského súdu... sp. zn. 21 Co/25/2012 z 18. 06. 2013 sa zrušuje a vec sa Krajskému súdu... vracia na ďalšie konanie.*

3. *Krajský súd... je povinný uhradiť spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o. trovy právneho zastúpenia...“*

6. Ústavný súd poznamenáva, že z obsahu sťažnosti vyplýva sťažovateľkino namietanie porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenia ktorého sa však v petite sťažnosti výslovne nedožadovala.

7. Ako dôkazový materiál sťažovateľka k sťažnosti pripojila žalobu o určenie neplatnosti zmluvy o úvere z 26. júla 2010, vyjadrenie žalovaného v 2. rade zo 4. novembra 2010, rozsudok okresného súdu č. k. 15 C/100/2010-677 z 21. septembra 2012, odvolanie z 10. októbra 2012 a rozsudok krajského súdu sp. zn. 21 Co/25/2012 z 18. júna 2013.

II.

8. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05, I. ÚS 350/2011).

13. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na súdnu inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny (resp. právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

14. Sťažovateľka podanou sťažnosťou na ústavnom súde namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny (resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) rozsudkom krajského súdu 21 Co/25/2012 z 18. júna 2013, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu z 21. septembra 2012 (pozri body 5 a 6).

15. Podstatou námietok sťažovateľky boli tvrdenia o svojvoľnosti, zjavnej neopodstatnenosti a arbitrárnosti faktických a právnych záverov napadnutého rozsudku krajského súdu (pozri bod 4). Podľa názoru sťažovateľky dominantným nedostatkom rozhodnutia krajského súdu bol najmä chybné klasifikovaný skutkový stav a v dôsledku toho aj nesprávna interpretácia a aplikácia na vec sa vzťahujúcich ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) a zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Tým podľa názoru sťažovateľky došlo k porušeniu ňou označených práv (body 1, 5 a 6).

16. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného

súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

17. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 21 Co/25/2012 z 18. júna 2013 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy, listiny, resp. dohovoru.

18. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na neho nadväzujúce právne závery. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd po oboznámení výsledkov konania prvostupňového súdu, ktorý určil, že úver poskytnutý sťažovateľkou žalovanej v 1. rade je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že posudzovaná zmluva neobsahovala údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, sa zaoberal podstatou odvolacej argumentácie sťažovateľky:

„Žalovaný (2) dodávateľ úveru v odvolaní navrhol rozsudok zrušiť a konanie zastaviť pre prekážku rozsúdenej veci rozhodcovským súdom. Trval na nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu, nepreukázanie naliehavého právneho záujmu na strane žalobcu na určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru uzatvoreného medzi žalovaným v 1. rade a žalovaným v 2. rade a namietal, že prvostupňový súd neprihliadol na prekážku veci rozhodnutej, ktorú namietla (rozhodnutie rozhodcovského súdu, pozn.)... Zároveň uviedol, že zmluvu o úvere nie je možné posudzovať ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch.“

Svoje rozhodnutie odôvodnil krajský súd takto:

«Krajský súd... (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok prvostupňového súdu z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) bez nariadenia pojednávania (§ 214 O. s. p), ako aj konanie mu predchádzajúce a po tom ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku vyvesené na úradnej tabuli súdu a na jeho webovej stránke najmenej päť dní vopred, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O. s. p.) a dospel k záveru, že rozsudok je vo výroku vecne správny.

Prvostupňový súd určil úver za bezúročný a bez poplatkov pre neuvedenie údajov o RPMN. Tento názor zdieľa aj odvolací súd. Len pre zdôraznenie správnosti rozsudku a v súvislosti s odvolacími dôvodmi odvolací súd vecne správny záver dopĺňa.

Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať... ročnú percentuálnu mieru nákladov a... (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZSU).

Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 (§ 11 ods. 1 písm. a/ ZSU).

Medzi žalovanými došlo k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá neobsahuje RPMN. Správne preto prvostupňový súd určil úver za bezúročný a bez poplatkov.

Odvolaťel' namieta aktívnu legitímáciu žalobcu s odôvodnením, že žalobca nebol účastníkom zmluvy a judikatúra nevyžaduje súhlas manžela k uzavretiu zmluvy takéhoto typu a žalobca so žalovanou v 1. rade sú už rozvedení a bezpodielové spoluvlastníctvo je vyporiadané.

K tejto výhrade odvolací súd považuje za potrebné prisvedčiť žalobcovi, že na uzavretie zmluvy úverovej povahy nevyžaduje manžel súhlas druhého manžela. Problém vecnej legitímácie sa však týka iného problému, a to právnej istoty, či bude pohľadávka uspokojená aj z majetku, ktorý je v bezpodielovom spoluvlastníctve, resp. z majetku, na ktorý po rozvode dopadá režim bezpodielového spoluvlastníctva. V tomto smere treba uznať žalobcovi záujem na právnej istote, v akej výške je v skutočnosti pohľadávka. Pritom len úroky dosahujú samotnú výšku pohľadávky. V čase rozhodovania súdu stále pretrvával stav podporujúci záujem žalobcu na právnej neistote, či nebude pohľadávka uspokojená z majetku v BSM a či to nebudú práve neuspokojené úroky, ktoré by sa mali uhradiť

z majetku patriacemu aj žalobcovi. V čase rozhodovania súdu ešte plynula trojročná doba, až po uplynutí ktorej nastáva vyporiadanie BSM zo zákona a zmena bezpodielového spoluvlastníctva na podielové (§ 149 ods. 4 OZ). Bezpodielové spoluvlastníctvo zaniklo rozvodom dňa 23. 06. 2010 a rozhoduje stav v čase rozhodnutia súdu (§ 154 ods. 1 O. s. p). V čase rozhodovania súdu takýto záujem na strane žalobcu existoval.

Žalovanému (2) treba uznať aj tvrdenie, že právoplatný rozhodcovský rozsudok na plnenie predstavuje prekážku rozsúdenej veci v konaní o určenie. Nie však rozsudok založený na neprijateľnej rozhodcovskej doložke (porov. „ Nulitný rozhodcovský rozsudok nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci“, uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 31. mája 2012, č. k 10 CoE/308/2011-39).

Otázka materiálnej právoplatnosti rozhodcovského rozsudku bola posudzovaná v exekučnom konaní a materiálna právoplatnosť (§ 159 ods. 2 O. s. p.) bola prelomená exekučným súdom (uznesenie OS Humenné vo veci 6 Er/702/2010 - zastavená exekúcia z dôvodu neprijateľnosti rozhodcovskej doložky).Odvolací súd si je vedomý judikatúry, na ktorú poukázal odvolateľ, no treba ju považovať za balansujúcu a v čase rozhodovania odvolacieho súdu sa už dá konštatovať, že problém prelomenia materiálnej právoplatnosti rozhodcovského rozsudku je už predmetom konštantnej judikatúry najvyššieho súdu (porov. napr. uznesenie NS SR vo veci 6 Cdo 1/2012).

Žalovaný (2) sa mylí, pokiaľ tvrdí, že predmetný úver nie je spotrebiteľský a že išlo o úver na účely povolenia.

Ide o intenzívne spomínaný problém v negatívnej rovine dokonca v unijnom rozmere, ktorým je účelové vyznačovanie účelu úveru zo strany obchodných zástupcov žalovaného (2) a niet logickejšieho vysvetlenia ako záveru o snahe žalovaného, aby sa vytvorilo zdanie, že nejde o spotrebiteľský úver (porov. hrozba infrigementu zo strany únie (list eurokomisárky pre spravodlivosť <http://ekonomika.sme.sk/c/6887523/brusel-slovenske-sudy-nechrانيا-ludi-pred-nefer-uvermi.html>).

V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na uznesenie Okresného súdu... vo veci 17 C 45/ 2011 zo dňa 11. 3. 2011 potvrdené uznesením tunajšieho súdu č. k. 6 Co/84/2011 kde dokonca bola uložená povinnosť žalovanému, aby sa takejto nekalej obchodnej praxi zdržal. Z obsahu spisu je problematické vyvodit' akékoľvek profesionálne využitie poskytnutých peňazí, teda na iný ako spotrebný účel. Odvolací súd nezistil ani inú výnimku

z definície spotrebiteľského úveru a výnimku nepredstavuje ani úver ako absolútny obchod. Za spotrebiteľský úver sa považuje aj úver (§ 2 písm. b/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch). Žalovaného odvolací argument, že zmluva nevyžadovala RPMN je preto nesprávny.

Súd správne o eventuálnom návrhu na určenie neplatnosti zmluvy nerozhodoval, ak vyhovel primárnemu návrhu (podľa obsahu podania išlo o eventuálny návrh). Odvolací súd podporuje zachovanie platnosti zmluvného vzťahu, no nie z dôvodu ochrany veriteľa, ako nesprávne uviedol prvostupňový súd, ale z dôvodu ochrany účastníkov zmluvy. Aj pre spotrebiteľa je výhodnejšie zachovanie platnosti zmluvy, inak by musel vydať bezdôvodné obohatenie na výzvu, kým pri platnosti zmluvy má zachované splátky bez úrokov a poplatkov.»

19. Ústavný súd zastáva názor, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

20. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne

tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

21. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

22. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody uvedené krajským súdom v napadnutom rozhodnutí sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

23. Vychádzajúc zo zistených skutočností, ako aj z konštantnej judikatúry ústavného súdu spojenej s posudzovaním dodržiavania zásad spravodlivého procesu dospel ústavný súd k záveru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť

napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

24. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd nepovažoval za dôvodné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky (bod 5).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2014